

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Apelacyjny w (...), I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Bogdan Wysocki

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2022 r. w (...)

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **R. M. i I. M.**

przeciwko **(...) sp. z o.o. w P.**

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w (...)

z dnia 28 lipca 2020 r., sygn. akt XII C 1117/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w punktach 1., 3. i 4. w ten sposób, że:

a) **oddala powództwo;**

b) **kosztami procesu obciąża w całości powodów, szczegółowe ich wyliczenie pozostawiając referendarzowi sądowemu;**

II. oddala apelację powodów;

III. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanego kwotę 11.952 zł (jedenaście tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu odwoławczym.

Bogdan Wysocki

UZASADNIENIE

Pozwem z 27 czerwca 2017 r. **powodowie R. M. i I. M.** wnieśli o zasądzenie od **pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.** na swoją rzecz 154.109,59 zł tytułem odszkodowania w związku z utratą wartości nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), na skutek utworzenia (...) dla lotniska P.- Ł. wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia, skapitalizowanymi na dzień złożenia pozwu; zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty ww. za okres od dnia założenia pozwu do dnia zapłaty; zasądzenie od pozwanego na rzecz

powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, w wysokości podwójnej stawki maksymalnej wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od powodów solidarnie na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Wyrokiem z dnia 28 lipca 2020 r. Sąd Okręgowy w (...) zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów 104.033 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 9 maja 2019 r. do dnia zapłaty (pkt 1); w pozostałym zakresie powództwo oddalił (pkt 2); kosztami postępowania obciążył strony stosunkowo, powodów w 32%, a pozwanego w 68% i na tej podstawie zasądził od pozwanego solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.950,72 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 3); nakazał ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w (...), tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: a) od pozwanego 7.424,57 zł, b) od powodów z zasądzanego roszczenia 3493,91 zł (pkt 4).

Podstawą rozstrzygnięcia były następujące ustalenia i wnioski.

Lotnisko P. - Ł. powstało w 1913 r. jako pruskie lotnisko wojskowe w Ł. pod P.. W latach 1931 - 1938 nastąpiła rozbudowa cywilnej części lotniska, port w Ł. stał się drugim po W. - O. lotniskiem w kraju.

Rozwój lotniska w kolejnych dziesięcioleciach skutkowało wzrostem liczby pasażerów obsługiwanych przez port lotniczy. W 2000 r. skorzystało z niego 227.847 pasażerów, przy liczbie 13.225 operacji lotniczych. W 2008 r. natomiast z portu skorzystało już 1.274.679 pasażerów, a operacji lotniczych odnotowano w liczbie 23.609. W 2012 r. z portu skorzystało 1.595.221 pasażerów i odbyło się 25.261 operacji lotniczych.

Decyzją (...) Dyrektora (...) w P. z dnia 28 lutego 2011 r. Lotnisko P. - Ł. zostało zobowiązane do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania.

Lotnisko cywilne P. - Ł. jest własnością pozwanego.

30 stycznia 2012 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P..

Uchwała utworzyła obszar ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P., którego zarządcą jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.. Przedmiotowa uchwała wyznaczyła zewnętrzną granicę obszaru ograniczonego użytkowania na podstawie: (1) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 55 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych; (2) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy LAeqN = 45 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych; (3) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 50 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska; (4) izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory nocy LAeqN = 40 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska.

Na obszarze ograniczonego użytkowania wyodrębniono dwie strefy: (1) zewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca granicą obszaru ograniczonego użytkowania, a od wewnątrz linia będąca obwiednią izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 60 dB oraz dla nocy LAeqN = 50 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych oraz izolinii równoważnego poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 55 dB oraz dla nocy LAeqN = 45 dB, pochodzącego od pozostałych źródeł hałasu związanych z działalnością lotniska; (2) wewnętrzną, której obszar od zewnątrz wyznacza linia będąca obwiednią, o której mowa w pkt 1, a od wewnątrz linia biegnąca wzdłuż granicy terenu lotniska.

W uchwale wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków położonych w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania w postaci: obowiązku zapewnienia właściwego klimatu akustycznego w budynkach z

pomieszczeniami wymagającymi ochrony akustycznej poprzez stosowanie przegród budowlanych o odpowiedniej izolacyjności akustycznej. W uchwale wskazano, że przez odpowiednią izolacyjność akustyczną przegród budowlanych należy rozumieć izolacyjność akustyczną określoną zgodnie z Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej z uwzględnieniem poziomu hałasu powodowanego przez starty, lądowania, przeloty statków powietrznych, operacje naziemne i inne źródła hałasu związane z funkcjonowaniem lotniska, przy zapewnieniu wymaganej wymiany powietrza w pomieszczeniu, a także wymaganej izolacyjności cieplnej. Wskazano również, że przez właściwy klimat akustyczny w budynkach rozumie się poziom dźwięku zgodny z obowiązującymi Polskimi Normami w dziedzinie akustyki budowlanej. Powyższa uchwała weszła w życie w dniu 28 lutego 2012 r.

Według stanu na dzień 28 lutego 2012 r. I. M. i R. M. byli współwłaścicielami nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą o nr (...). Nieruchomość znajduje się w strefie wewnętrznej obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P.- Ł. w P..

Na dzień wejścia w życie powołanej wyżej uchwały Sejmiku Województwa (...), przedmiotowa nieruchomość była zabudowana budynkiem mieszkalnym jednorodzinny, budynkiem gospodarczym i wiatą.

Według stanu na 28 lutego 2012 r. na obszarze, na którym jest położona nieruchomość, obowiązywało studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego dla gminy T.. Zgodnie ze studium uchwalonym uchwałą nr (...) Rady Gminy T. z dnia 21 czerwca 2011 r. przedmiotowy teren położony w P. przy ul. (...), działka nr (...), oznaczony jest jako (...) tereny zabudowy mieszkaniowej o dużej intensywności.

P. jest położone we wschodniej części gminy, graniczy bezpośrednio z P., posiada dobrą infrastrukturę handlowo-usługową i oświatową. P. położone jest w bezpośrednim sąsiedztwie oddziaływania (...) im. (...), zlokalizowanego przy zachodnich graniach administracyjnych Miasta P.. Od dnia 28 lutego 2008 r., tj. po wejściu w życie Uchwały Sejmiku Województwa (...) nr (...), w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. Ł., szacowana nieruchomość położona jest w strefie „wewnętrznej” (...) ograniczonego (...).

Przedmiotowa nieruchomość wchodzi w skład osiedla budynków jednorodzinnych z towarzyszącą infrastrukturą. W najbliższym otoczeniu nieruchomości znajdują się tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Nieruchomość znajduje się przy ul. (...) o nawierzchni z kostki betonowej, oświetlonej, z urządzonym chodnikiem. W promieniu około 1,0 km znajdują się obiekty użyteczności, punkty usługowo-handlowe oraz przystanek komunikacji publicznej. Dojazd za pomocą transportu własnego, dogodnie połączenie z P..

Rejon lokalizacji nieruchomości z punktu widzenia walorów rynkowych jest oceniany jako korzystny lecz nie należy do lokalizacji szczególnie eksponowanych.

W przyległej ulicy ułożone jest uzbrojenie: prąd, woda, kanalizacji i gaz.

Wartość nieruchomości powodów stanowiącej działkę nr (...) uległa zmniejszeniu na skutek ograniczeń w zakresie korzystania z nieruchomości wprowadzonych uchwałą Sejmiku Województwa (...) nr (...).

Bodźcem kształtującym świadomość uczestników rynku nieruchomości na obszarze (...) lotniska wpływającymi na ceny nieruchomości stała się informacja o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania lotniska cywilnego w związku z ponadnormatywnym hałasem. W związku z powyższym należy uznać, że uchwała Sejmiku Województwa (...), tworząca obszar ograniczonego użytkowania lotniska, wywarła i wywiera decydujący wpływ na zachowania uczestników rynku nieruchomości na obszarze ograniczonego użytkowania lotniska, uświadamiając im przyczynę jego utworzenia, co skutkuje spadkiem i niższymi cenami uzyskiwanymi za nieruchomości położone na obszarze oddziaływania lotniska cywilnego w stosunku do cen uzyskiwanych za podobne nieruchomości położone poza tym obszarem.

Ograniczenia i niedogodności w wykorzystywaniu nieruchomości zgodnie z przeznaczeniem są związane między innymi z hałasem lotniczym, którego wartość przekracza granice hałasu wyrażonego wskaźnikiem równoważnego

poziomu dźwięku A dla pory dnia LAeqD = 60 dB oraz dla nocy LAeqN = 50 dB, pochodzącego od startów, lądowań i przelotów statków powietrznych, ustalonego we wskazanej wyżej uchwale.

Przeloty statków powietrznych i działania naziemne lotniska są przyczyną ponadnormatywnego hałasu oddziałującego na nieruchomości sąsiadujące z lotniskiem czego skutkiem jest spadek ich wartości, co wykazała analiza przeprowadzona przez biegłego w opinii. W związku z powyższym, spadek wartości nieruchomości położonych na obszarze oddziaływania lotniska stanowi s. majątkową właścicieli tych nieruchomości. Biegły za datę powstania szkody przyjął 28 lutego 2012 r., która to data odpowiada wejściu w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) ustanawiającej obszar ograniczonego użytkowania.

W związku z powyższym wartość nieruchomości powodów stanowiąca działkę nr (...) według jej stanu na dzień wprowadzenia obszaru ograniczonego użytkowania (tj. 28 lutego 2012 roku), a cen obecnych, spadła o 104.033 zł.

Powodowie w dniu 28 lutego 2014 r. skierowali do pozwanego wezwanie do zapłaty kwoty 210.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia otrzymania wezwania do dnia zapłaty z tytułu odszkodowania za utratę wartości nieruchomości w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania.

Od 4 lutego 2016 r. powodowie nie są właścicielami nieruchomości. Została ona sprzedana w postępowaniu egzekucyjnym.

Powodowie I. M. i R. M. do lutego 2016 r. byli współwłaścicielkami nieruchomości gruntowej, położonej w P. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą o numerze (...) oraz właścicielami posadowionego na niej budynku, a w konsekwencji korzystają z legitymacji czynnej przewidzianej w art. 129 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (Dz. U. 2013.1232 j.t.) i byli uprawnieni do dochodzenia od pozwanej odszkodowania z powyższego tytułu.

Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Nadto odszkodowanie ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody czyli w przedmiotowej sprawie na dzień 28 lutego 2012 r. Wówczas powodowie byli właścicielami przedmiotowej nieruchomości.

Legitymacja bierna pozwanego wynikała z przepisu art. 136 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska stanowiącego, że obowiązany do wypłaty odszkodowania lub wykupu nieruchomości jest ten, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania. Niewątpliwie podmiotem tym jest w rozpoznawanej sprawie pozwana spółka, będąca właścicielem portu lotniczego, którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń. Pozwany swej legitymacji biernej w toku procesu nie kwestionował.

Sąd uznał, że właściwą podstawą prawną dochodzonego pozwem roszczenia w zakresie spadku wartości nieruchomości jest przepis art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska. Skutki ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania zostały w powołanej ustawie uregulowane kompleksowo, za czym przemawia językowa wykładnia wskazanego przepisu. Literalne brzmienie art. 129 ust. 2 ustawy Prawo ochrony środowiska nie daje podstaw do dokonania rozróżnienia na poszczególne rodzaje ograniczeń sposobu korzystania z nieruchomości. Skoro zgodnie z art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 i 136 ustawy odszkodowanie przysługuje właścicielowi w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z jego nieruchomości, to rozumieć przez to należy ograniczenie korzystania z nieruchomości lub jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem, a więc określony przy zastosowaniu art. 140 k.c. Jeśli właściciel nieruchomości został ograniczony w sposobie korzystania ze swojej nieruchomości w dotychczasowy sposób na skutek utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania, ale to ograniczenie nie ma charakteru istotnego (bo korzystanie z nieruchomości jest możliwe) - to właściciel może domagać się odszkodowania z tytułu zmniejszenia wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2 w zw. z art. 136 ustawy). Ograniczenie

takie może polegać na nałożeniu na właściciela nieruchomości obowiązku znoszenia hałasu przekraczającego poziom dopuszczalny przez obowiązujące prawo, a więc obowiązek znoszenia immisji przekraczających przeciętną miarę.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 30 stycznia 2012 r. Sejmik Województwa (...) podjął uchwałę nr (...) w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P.. Obszar ograniczonego użytkowania podzielony został na dwie strefy - wewnętrzną i zewnętrzną, w zależności od odległości od lotniska P. - Ł. i poziomu natężenia hałasu w danej strefie, a nieruchomość powódek, stanowiąca działkę nr (...), została zakwalifikowana do strefy wewnętrznej.

Powodowie domagają się tytułem odszkodowania za spadek wartości nieruchomości w związku z objęciem jej strefą ograniczonego użytkowania kwoty 154.109,59 zł wraz z odsetkami z tytułu opóźnienia, skapitalizowanymi na dzień złożenia pozwu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

Dla powstania roszczenia odszkodowawczego powodów konieczne było wystąpienie następujących przesłanek: 1. ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości w sposób przewidziany ustawą, 2. powstanie szkody, 3. związek przyczynowy pomiędzy ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości w sposób przewidziany ustawą a powstaniem szkody. Zdaniem Sądu wszystkie powołane wyżej przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego zostały spełnione.

Samo objęcie nieruchomości strony powodowej strefą ograniczonego użytkowania spowodowało ograniczenie sposobu korzystania z tej nieruchomości, chociażby z uwagi na zawężenie uprawnień właścicielskich, wyrażające się np. w konieczności znoszenia ponadnormatywnego hałasu (w którym powódki również upatrywały źródła szkody). Wskazać jednocześnie należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się pogląd, że ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jest także ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania. W związku z ustanowieniem takiego obszaru pozostaje nie tylko obniżenie wartości nieruchomości wynikające z zawężenia granic własności na skutek wejścia w życie uchwały, lecz również obniżenie wartości nieruchomości na skutek ograniczeń przewidzianych w treści takiej uchwały. Skutkiem jej wejścia w życie jest nie tylko konieczność poddania się przewidzianym w niej wprost ograniczeniom, ale również konieczność znoszenia immisji przekraczających standard jakości środowiska, którym – w razie braku uchwały - właściciel mógłby się przeciwstawić jako działaniom bezprawnym w świetle art. 174 ust. 1 Prawa ochrony środowiska. Szkodą podlegającą naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 powołanej ustawy jest więc także obniżenie wartości nieruchomości wynikające z faktu, że właściciel nieruchomości będzie musiał znosić dopuszczalne w tym obszarze immisje (np. hałas).

Na skutek wprowadzenia w życie, powołaną wyżej uchwałą Sejmiku Województwa (...), obszaru ograniczonego użytkowania, nieruchomość strony powodowej znalazła się w strefie wewnętrznej tego obszaru. Z opinii biegłego sądowego wynika, że bodźcem kształtującym świadomość uczestników rynku nieruchomości na obszarze (...) lotniska wpływającymi na ceny nieruchomości stała się informacja o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania lotniska cywilnego w związku z ponadnormatywnym hałasem. W związku z powyższym należy uznać, że uchwała Sejmiku Województwa (...), tworząca obszar ograniczonego użytkowania lotniska, wywarła i wywiera decydujący wpływ na zachowania uczestników rynku nieruchomości na obszarze (...) lotniska, uświadamiając im przyczynę jego utworzenia, co skutkuje spadkiem i niższymi cenami uzyskiwanymi za nieruchomości położone na obszarze oddziaływania lotniska cywilnego w stosunku do cen uzyskiwanych za podobne nieruchomości położone poza tym obszarem. Przeloty statków powietrznych i działania naziemne lotniska są przyczyną ponadnormatywnego hałasu oddziałującego na nieruchomości sąsiadujące z lotniskiem czego skutkiem jest spadek ich wartości, co wykazała analiza dokonana w opinii biegłego. W związku z powyższym, spadek wartości nieruchomości położonych na obszarze oddziaływania lotniska stanowi szkodę majątkową właścicieli tych nieruchomości.

Wobec zatem uznania, że w przypadku nieruchomości powodów doszło do ograniczenia sposobu korzystania z niej w związku z utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, zbadać należało, czy wiązało się to dla powodów ze szkodą. Przyjmuje się, że szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a stanem jaki zaistniałby, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie wystąpiło (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 r., OSN 1958/3/76; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 r., OSNCP 1964/7-8/128). Stosując metodę dyferencyjną ustalenia wysokości szkody, bada się aktualny stan majątkowy poszkodowanego, tzn. stan istniejący po zajściu zdarzenia sprawczego. Aktualny stan majątku porównywać należy z poprzednim. Przy dokonywaniu takiego porównania ocenić należy stopień prawdopodobieństwa wystąpienia określonego stanu majątku, a także zbadać istnienie tzw. normalnego związku przyczynowego między działaniem sprawczym a powstałą szkodą.

W tej sytuacji należało zbadać, jaki był zakres spadku wartości nieruchomości powodów po wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania. W tym celu sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu szacowania nieruchomości R. D.. Na podstawie przeprowadzonych wyliczeń biegły sądowy stwierdził, że w wyniku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P. - Ł., spadek wartości nieruchomości powodów wynosi 104.033 zł. W konsekwencji właśnie ta kwota podlegała zasądzeniu na rzecz strony powodowej.

Biegły sądowy wszechstronnie określił tendencje na rynku nieruchomości w strefie ograniczonego użytkowania, jak i poza nią, biorąc pod uwagę szereg okoliczności mających wpływ na ceny nieruchomości. Nie budził wątpliwości wpływ obszaru ograniczonego użytkowania lotniska P. - Ł. na wartość nieruchomości tam położonych, co spowodowało, że ceny uzyskiwane za nieruchomości położone na obszarze ograniczonego użytkowania były niższe od cen podobnych nieruchomości położonych poza tym obszarem, w innych częściach miasta P.. Utrata wartości nieruchomości powodów związana jest z położeniem nieruchomości w strefie obszaru ograniczonego użytkowania ustanowionego dla lotniska P. - Ł. i obejmuje uciążliwości związane z funkcjonowaniem lotniska przede wszystkim w postaci hałasu. Nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy to, czy po utworzeniu obszaru normy hałasu w rzeczywistości są przekraczane, skoro skutek w postaci obawy przed ich przekroczeniem już wystąpił, a to skutkowało spadkiem wartości nieruchomości. Stąd też zbędne było powoływanie dowodów, które wskazane okoliczności miałyby potwierdzać.

Opierając się na opinii biegłego sądowego R. D. sąd stwierdził istnienie adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy utworzeniem obszaru ograniczonego użytkowania a zmianami cen, w tym spadkiem wartości rynkowej nieruchomości powodów. Zdaniem sądu sama świadomość ponadnormatywnych immisji (hałasu) niewątpliwie ujemnie wpływa na atrakcyjność nieruchomości, a dodatkowo usankcjonowanie generowania tych immisji uniemożliwia właścicielowi wystąpienia o ochronę przed nimi na drodze prawnej.

Wskazać należy, że normalny (adekwatny) związek przyczynowy zachodzi wówczas, gdy według empirycznie poznanych praw rządzących określoną sferą życia człowieka i występujących w tej sferze prawidłowości określony fakt jest skutkiem innego określonego faktu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1972 r., II PZ 288/72). W ocenie sądu tak rozumiany związek przyczynowy istnieje w rozpoznawanej sprawie. Niewątpliwym jest bowiem związek spadku wartości nieruchomości z zakłóceniami w korzystaniu z niej wywołanymi sąsiedztwem lotniska, które generuje hałas i nakazem znoszenia tego hałasu bez możliwości skorzystania z roszczenia negatoryjnego z art. 222 § 2 k.c.

Mając powyższe na względzie sąd uznał, że strona powodowa wykazała, że wartość objętej rozpoznawanym żądaniem nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) uległa zmniejszeniu z uwagi na objęcie jej obszarem ograniczonego użytkowania wprowadzonym rozporządzeniem Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. - Ł. w P..

Mając natomiast na względzie, że podstawę do domagania się odszkodowania w świetle powołanych wyżej przepisów ustawy stanowiło już samo wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania, za bez znaczenia uznać należało rozważania w przedmiocie tego, jakie działania podejmuje pozwany, by ograniczyć immisję hałasu oraz uciążliwość funkcjonowania lotniska dla sąsiednich nieruchomości. Ubocznie natomiast zauważyć należy, że działania te nie doprowadziły, jak dotąd, do takiego zmniejszenia poziomu hałasu, by możliwym było zlikwidowanie obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego dla lotniska P. - Ł..

Żądanie pozwu prócz odszkodowania za spadek wartości nieruchomości dotyczyło również zasądzenia skapitalizowanych odsetek od należności głównej.

O odsetkach ustawowych od zasądzonej należności głównej sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Roszczenie o odszkodowanie jest roszczeniem bezterminowym, a zatem staje się ono wymagalne, z uwagi na brzmienie przepisu art. 455 k.c., co do zasady po wezwaniu dłużnika do zapłaty.

Oceniając przedłożone przez powodów wezwanie do zapłaty sąd stanął na stanowisku, że upływ terminu wskazanego w tym dokumencie nie może przesądzać o popadnięciu pozwanego w zwłokę. Wymieniona w wezwaniu kwota 210.000 zł była całkowicie dowolna, nie poparta jakimikolwiek rzetelnymi wyliczeniami. Takie same zarzuty można podnieść w stosunku do treści zawiadzenia do próby ugodowej. W tym stanie rzeczy uznać należało, że dopiero w toku postępowania powodowie powołali dowody wykazujące rzeczywistą wysokość ich roszczenia.

Ostatecznie sąd stanął na stanowisku, że roszczenie powodów stało się wymagalne po upływie 14 dni od doręczenia pozwanemu opinii biegłego sądowego z 30 września 2018 r. (co nastąpiło 24 kwietnia 2019 r. epo k. 237). Sąd zauważa oczywiście, że w treści opinii przed jej korektą wynik końcowy wynosił 58.819 zł, dopiero na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 r. biegły R. D. wyjaśnił, że na stronie 25 opinii doszło do omyłki rachunkowej, wobec czego zamiast kwoty 58.819 zł powinna być 104.033 zł. Prawidłowy wynik opinii jest niemal dwukrotnie wyższy od wyniku zawartego w treści opinii. Nie można jednak pominąć okoliczności, że był to tylko oczywisty błąd rachunkowy, łatwo dostrzegalny, rzetelna analiza opinii doprowadziłaby do jego odkrycia. Przeliczyć pierwsze działanie na stronie 25 opinii. W konsekwencji sąd uznał, że pozwany popadł w zwłokę z dniem 9 maja 2019 r. i od tej daty zasądził odsetki ustawowe od zasądzonego na rzecz powodów odszkodowania.

Uznając żądanie powoda jako wygórowane sąd powództwo w pozostałym zakresie oddalił, w tym żądanie o odsetki skapitalizowane i odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia złożenia pozwu.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 100 zd.1 k.p.c. i obciążył nimi strony stosunkowo, pozwanego w 68%, a powodów w 32%.

Apelację od wyroku złożył pozwany, zaskarżył go w części, tj. co do pkt: 1, 3 i 4. Pozwany zaskarżonemu wyrokowi zarzucał:

1. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (dalej jako „p.o.ś.”), poprzez jego błędną wykładnię polegającą na bezzasadnym przyjęciu, że odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana w tym przepisie obejmuje spadek wartości nieruchomości spowodowany emisją hałasu związanego z eksploatacją portu lotniczego, a także spadek wartości nieruchomości spowodowany zawężeniem prawa własności powstałym wskutek wejścia w życie uchwały wprowadzającej obszar ograniczonego użytkowania, które to zawężenie prawa własności nie musi polegać na ograniczeniu dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości powodów w sposób określony w regulacji wprowadzającej obszar ograniczonego użytkowania (...);
- art. 129 ust. 2 p.o.ś., poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie wystąpiła szkoda, pomimo że w obecnym stanie rzeczy nie jest możliwe skuteczne oszacowanie wysokości tej szkody, gdyż stanowi ona wyłącznie szkodę ewentualną, która urealni się dopiero na etapie ewentualnej, np. sprzedaży nieruchomości należącej do powodów;
- art. 135 § 1 i § 3a p.o.ś., poprzez ich błędną wykładnię i przyjęcie, że wprowadzenie (...) prowadzi do legalizacji uprzednio rzekomo nielegalnych, czy też ponadnormatywnych oddziaływań, podczas gdy regulacja

wprowadzająca (...) jest aktem planistycznym i przewiduje jedynie konkretne wymagania techniczne oraz wymagania dotyczące korzystania z nieruchomości położonych na terenie (...) w sposób zabezpieczający zdrowie ich właścicieli;

- art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c., poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że roszczenie o zapłatę odszkodowania stało się wymagalne z chwilą doręczenia stronie pozwanej opinii biegłego (z omyłką rachunkową w wyliczonym spadku wartości);

2. naruszenia przepisów postępowania tj.:

- art. 227 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wystąpienie szkody dochodzonej na gruncie art. 129 ust. 2 p.o.ś. oraz rozmiar takiej szkody zostały w sprawie udowodnione przez powodów;
- art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią dokumentu urzędowego w postaci decyzji (...) Dyrektora Ochrony Środowiska w P. z dnia 28 lutego 2011 r. i Raportu o oddziaływaniu na środowisko (...) (...) Spółka z o.o. im. H. W. oraz poprzez odmówienie mocy dowodowej wskazanym dokumentom;
- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przerzucenie na biegłego obowiązku dokonania części ustaleń faktycznych i dokonania wykładni prawa (w zakresie dotyczącym interpretacji postanowień art. 129 p.o.ś.), a z drugiej strony - na bezkrytycznym oparciu się na stanowisku biegłego w tym zakresie przy wydawaniu rozstrzygnięcia;
- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez oparcie się przy rozstrzygnięciu sprawy na dowodzie z opinii biegłego zawierającej zasadnicze błędy metodologiczne, które uniemożliwiają potraktowanie jej jako rzetelnego środka dowodowego, mającego za zadanie wyjaśnienie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych;
- art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c., poprzez oparcie się w wyroku na treści opinii przedstawionej w sprawie, a przygotowanej przez biegłego niemającego dostępu do dziennika budowy, pełnej dokumentacji projektowej i powykonawczej, a także decyzji o pozwoleniu na budowę wraz z dokumentacją udowadniającą stan nieruchomości na datę 28 lutego 2012 r., które to dokumenty są konieczne dla rzetelnego określenia stanu faktycznego (w tym technicznego) nieruchomości powodów;
- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie wniosku dowodowego strony pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego rzeczoznawcy majątkowego, w sytuacji gdy strona pozwana w toku postępowania podnosiła szereg merytorycznych zarzutów do opinii biegłego, a wnioskowany dowód miał istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
- art. 157 ust. 1 w zw. z art. 157 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (dalej jako „u.g.n.”) w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c., poprzez ich niezastosowanie i niepoddanie opinii biegłego z zakresu wyceny nieruchomości pod ocenę organizacji zawodowej skupiającej rzeczoznawców majątkowych,
- art. 217 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie zastrzeżeń pozwanego względem przedstawionej w sprawie opinii biegłego oraz pominięcie wniosków dowodowych zmierzających do wykazania wadliwości metodologicznej oraz merytorycznej przedmiotowej opinii, czym Sąd I instancji doprowadził do faktycznego pozbawienia strony pozwanej możliwości obrony jej praw;
- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c., poprzez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których sąd odmówił mocy dowodowej dowodom powołanym przez stronę pozwaną, w tym w szczególności decyzji (...) Dyrektora (...) w P. z dnia 28 lutego 2011 r. i Raportu o oddziaływaniu na środowisko

(...) (...) Spółka z o.o. im. H. W., a także przyczyn, dla których sąd wyprowadził ustalenia sprzeczne z treścią wskazanych dokumentów;

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c., poprzez niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, ze względu na które Sąd nie przychylił się do wniosku strony pozwanej o powołanie innego biegłego z dziedziny szacowania wartości nieruchomości;
- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. poprzez niezawarcie w uzasadnieniu wyroku przyczyn, dla których sąd odmówił mocy dowodowej dowodom powołanym przez stronę pozwaną, w tym w szczególności „Ekspertyzie dot. rynku nieruchomości położonych w otoczeniu (...)” przygotowanej przez zespół biegłych M. A., K. S. oraz A. Z. stanowiącej załącznik do pisma procesowego pozwanego z dnia 9 grudnia 2019 r.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa w całości; zasądzenie od strony powodowej na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu w I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych; zasądzenie od strony powodowej na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Nadto pozwany wniósł o rozpoznanie, na podstawie art. 380 k.p.c. postanowienia Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosku pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny wyceny i szacowania nieruchomości i w konsekwencji na podstawie art. 382 w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z dziedziny wyceny i szacowania nieruchomości. Z ostrożności procesowej pozwany wniósł o uchylenie wyroku w skarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I Instancji; pozostawienie Sądowi I Instancji rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego.

Powodowie wnieśli o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się uzasadniona w całości.

Rację ma bowiem skarżący, że dochodzone pozwem roszczenie nie znajduje oparcia w obowiązujących przepisach prawa, w szczególności w przepisie art. 129 ust. 2 ustawy – Prawo ochrony środowiska.

Niewystarczające dla przyjęcia odmiennego stanowiska było stwierdzenie przez Sąd Okręgowy, iż za „ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości”, w rozumieniu w/w przepisu można uznać już samo wprowadzenie o.o.u. i objęcie nim nieruchomości powodów, mimo, że uchwała Sejmiku Województwa (...) z dnia 30 stycznia 2012 r. o ustanowieniu obszaru nie ustanawia w stosunku do właścicieli tego rodzaju nieruchomości żadnych konkretnych zakazów, nakazów ani zaleceń związanych z ich wykorzystywaniem i dysponowaniem.

Zgodzić należy się z sądem I instancji, że od dłuższego czasu przeważała w tym zakresie wykładnia, zgodnie z którą za tego rodzaju „ograniczenie” uznawano w orzecznictwie samo ustanowienie obszaru ograniczonego użytkowania w związku z działaniem lotniska i wynikającą stąd niemożnością zachowania standardów ochrony środowiska przed nadmiernym hałasem.

Zapoczątkowana ona została w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010r. w sprawie III CZP 128/09, LEX nr 578138, a następnie kontynuowana i utrwalona w dalszym orzecznictwie, zarówno Sądu Najwyższego (por. np. wyroki z dnia 25 maja 2012 r. w sprawie I CSK 509/11, OSNC, z 2 z 2013 r., poz. 26, z dnia 21 sierpnia 2013 r. w sprawie II CSK 578/12, OSNC, z .4 z 2014 r., poz. 47, z dnia 24 listopada 2016 r. w sprawie II CSK 113/16, LEX nr 2177083 itp.), jak i sądów powszechnych.

Bazowała ona głównie na argumentacji, że samo wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania zawęża prawa właścicieli nieruchomości przez zmuszenie ich do znoszenia ponadnormatywnego hałasu z jednoczesnym pozbawieniem możliwości żądania zaniechania immisji przekraczającej standardy ochrony środowiska.

Pojawiały się także argumenty odwołujące się do swoistej „stygmatyzacji” nieruchomości, co miało polegać na tym, że samo objęcie ich obszarem ograniczonego użytkowania wpływało ujemnie na ocenę ich atrakcyjności w oczach potencjalnego nabywcy, co skutkowało obniżeniem ich wartości rynkowej.

W. taka, zaakceptowana powszechnie przez judykaturę, spotykała się jednak z krytyką w doktrynie i literaturze prawniczej.

Wskazywano m.in., że w ten sposób wykracza ona w sposób nieuprawniony poza reguły wykładni gramatycznej a nadto narusza spójność regulacji zawartych w przepisach p.o.ś. dotyczących ograniczania sposobu korzystania z nieruchomości z przyczyn związanych z ochroną środowiska (por. np. J. Pokrzywniak, Glosa do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2019 r. w sprawie II CSK 222/18, Glosa, nr 1 z 2021 r., str. 53-59, a także wypowiedzi zawarte w opracowaniach dołączonych do apelacji).

Zasadniczo odmienna wykładnia przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. przedstawiona została, i to na tle stanu faktycznego analogicznego jak w rozpoznawanej sprawie, w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2021 r. w sprawie II CSKP 5/21 (LEX nr 3219791).

Sąd Najwyższy w tym orzeczeniu zwrócił uwagę na szczególny charakter odpowiedzialności odszkodowawczej wynikającej z ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, która ma charakter odpowiedzialności za szkodę „legalną”, wynikającą z działania uprawnionych organów na podstawie przepisów prawa.

Odpowiedzialność adresata roszczeń odszkodowawczych, czyli podmiotu którego działalność spowodowała wprowadzenie ograniczeń w związku z ustanowieniem obszaru ograniczonego użytkowania, ma zatem charakter ustawowy a nie sprawczy, co oznacza brak odpowiedzialności na zasadach winy, ryzyka czy słuszności, a zarazem niemożność powoływania okoliczności ekskulpujących i egzoneracyjnych.

Przepisy Prawa ochrony środowiska regulujące podstawy i zasady tej odpowiedzialności mają zatem charakter wyjątkowy, co oznacza konieczność ich ścisłej, restrykcyjnej interpretacji, stosownie do reguły wykładni wyrażonej w paremii *exceptiones non sunt extendendae*.

W konsekwencji Sąd Najwyższy, dokonując interpretacji pojęcia „ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości”, odwołując się przy tym do utrwalonej wykładni analogicznego pojęcia funkcjonującego na gruncie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, uznał, że obejmuje ono swym zakresem jedynie zmiany wywołane szczegółowymi postanowieniami uchwały o utworzeniu o.o.u.

Szkodzie relewantnej, z punktu widzenia art. 129 p.o.ś., odpowiadają zatem jedynie majątkowe następstwa wprowadzonych na terenie obszaru ograniczonego użytkowania enumeratywnie wymienionych nakazów, zakazów i zaleceń skierowanych do właścicieli nieruchomości.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę, prawidłowy kierunek wykładni wymienionego przepisu art. 129 ust. 2 p.o.ś. przedstawiony został właśnie w omówionym wyżej wyroku Sądu Najwyższego w sprawie II CSKP 5/21.

Przede wszystkim przekonuje argumentacja odwołująca się do wyjątkowego charakteru omawianej regulacji, co sprzeciwia się zabiegom interpretacyjnym w kierunku rozszerzania zakresu jej działania.

Zwrócić też trzeba uwagę, że przepis art. 129 ust. 2 p.o.ś. umieszczony został w przepisach ogólnych Tytułu (...)tej ustawy, regulującego ograniczanie sposobu korzystania z nieruchomości w związku z ochroną środowiska.

Nie można w związku z tym pomijać, że ograniczenia, o jakich mowa wprowadzone zostały na podstawie regulacji szczegółowej, do jakiej należą przepisy o ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania (art. 135 – 136 p.o.ś.).

W art. 135 ust. 3a p.o.ś. nałożono na organy tworzące o.o.u. obowiązek określenia w uchwale: granic obszaru, **ograniczeń w zakresie przeznaczenia terenu**, wymagań technicznych dotyczących budynków oraz **sposobu korzystania z terenów** wynikających z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko lub analizy porealizacyjnej albo przeglądu ekologicznego.

Jeśli zważyć na wzajemną relację wymienionych przepisów oraz potrzebę zachowania spójności w ich wykładni i stosowaniu, tym bardziej wydaje się prawidłowe stanowisko, zgodnie z którym, w przypadku ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania, za ograniczenia sposobu korzystania z nieruchomości, skutkujące odpowiedzialnością odszkodowawczą na podstawie art. 129 ust. 2, mogą być uznane jedynie szczegółowe regulacje (nakazy, zakazy, zalecenia, wytyczne itp.) wynikające *expressis verbis* z treści uchwały o utworzeniu o.o.u.

Z uwagi jednak na przedstawione wyżej rozbieżności w wykładni Sąd Apelacyjny w (...) w niniejszej (postanowienie z dnia 5 listopada 2021 r.) oraz innej, analogicznej sprawie, dotyczącej takich samych roszczeń, zwrócił się do Sądu Najwyższego o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania prawne:

„Czy samo wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania z uwagi na niemożność zachowania standardów ochrony środowiska przed hałasem w związku z funkcjonowaniem lotniska (art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, Dz. U. 2020.1219 ze zm.) może być uznane za ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, stanowiące samodzielną i wystarczającą podstawę powstania roszczenia odszkodowawczego z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, przysługującego na podstawie art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska;

czy też

za „ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości” w rozumieniu przepisu art. 129 ust. 2 Prawa ochrony środowiska mogą być uznane wyłącznie szczegółowe postanowienia aktu ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania, w postaci enumeratywnie wymienionych tam nakazów, zakazów i zaleceń skierowanych do właścicieli nieruchomości (art. 135 ust.3a Prawa ochrony środowiska)”.

Sąd Najwyższy w jednobrzmiących uchwałach, podjętych w dniu 7 kwietnia 2022 r. (dotyczącej rozpoznawanej sprawy) w sprawie III CZP 80/22 (LEX nr 3330209) oraz w dniu 29 kwietnia 2022 r. w sprawie III CZP 81/22 (LEX nr 3340113), udzielił na te pytania odpowiedzi o treści:

„Wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania z uwagi na niemożność zachowania standardów ochrony środowiska przed hałasem w związku z funkcjonowaniem lotniska (art. 135 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska, t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1973) nie stanowi samodzielnej podstawy roszczenia odszkodowawczego z tytułu obniżenia wartości nieruchomości, określonego w art. 129 ust. 2 tej ustawy.

Za ograniczające sposób korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 129 ust. 2 ustawy mogą być uznane wyłącznie postanowienia aktu ustanawiającego obszar ograniczonego użytkowania określające nakazy, zakazy i zalecenia skierowane do właścicieli nieruchomości (art. 135 ust. 3a powyższej ustawy)”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zajęte przez Sąd Najwyższy stanowisko oraz przywołana dla jego uzasadnienia argumentacja prawna zasługują na pełną akceptację, co zwalnia z konieczności ponownego jej werbalizowania dla potrzeb niniejszego uzasadnienia.

Dodać należy, że Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie związany jest, z uwagi na treść przepisu art. 398²⁰ kpc, wykładnią prawa, wynikającą z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2022 r. w sprawie III CZP 80/22.

Jest z kolei poza sporem, że w swej treści uchwała o wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska P. – Ł. nie wprowadza w swych postanowieniach żadnych ograniczeń w korzystaniu nieruchomości, stanowiącej w momencie jej wejścia w życie własność powodów.

Skutkuje to zmianą zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i obciążenie powodów kosztami postępowania przed sądem I instancji, przy pozostawieniu ich szczegółowego wyliczenia referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 zd. 2 kpc).

Nie ma także w związku z tym potrzeby odnoszenia się do licznych innych zarzutów i wniosków apelacji pozwanego związanych z omawianym roszczeniem.

Z tych przyczyn na podstawie art. 386 § 1 kpc oraz powołanych wyżej przepisów prawa materialnego i procesowego Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie I. sentencji wyroku.

Z kolei z przyczyn oczywistych w tej sytuacji podlegała oddaleniu apelacja powodów, dotycząca wyłącznie odsetek za opóźnienie od uwzględnionego w zaskarżonym wyroku roszczenia głównego.

Dlatego na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w punkcie II. wyroku.

O należnych stronie pozwanej kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono (punkt III. wyroku) na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc w zw. z art. 391 kpc, przy uwzględnieniu przepisów § 10 ust. 1 pkt 2) w zw. z § 2 pkt. 5) i 6) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2018.265.).

Koszty poniesione w tym postępowaniu obejmowały: opłatę sądową od apelacji w kwocie 5.202 zł, wynagrodzenie radcy prawnego w postępowaniu wywołanym apelacją pozwanego w wysokości 4.050 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w postępowaniu wywołanym apelacją powodów w wysokości 2.700 zł, czyli łącznie wyniosły kwotę **11.952 zł**.

Bogdan Wysocki

Niniejsze pismo nie wymaga podpisu własnoręcznego na podstawie § 21 ust. 4 zarządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 czerwca 2019 r. w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych działów administracji sądowej jako właściwie zatwierdzone w sądowym systemie teleinformatycznym

Starszy sekretarz sądowy

Sylwia Stefańska